

izmjenama i dopunama navedenog zakona /Sl.l.br.16/65/ i u smislu odredaba potonjeg Zakona.

Pitanje zastare regresnog zahtjeva kakav je nazočni regulirano je odredbom člana 7, stav 8. potonjeg Zakona, prema kojoj osiguravajući zavod ima pravo regresa prema željeznici i može taj zahtjev ostvariti u opsegu u kojem bi ga mogla ostvarivati stranka prema odredbama istoga zakona i u rokovima predviđenim istim zakonom, računajući od dana izvršene isplate. Ta odredba predviđa i objektivni zastarni rok od tri godine, računajući od dana od kojega počinje zastara u smislu odredbe člana 10. cit. zakona u kojem takav zahtjev zastaruje u svakom slučaju.

Prema tome zastara nazočnog zahtjeva počela je teći od dana izvršene isplate, tj. od 2.XII 1963. Kako je od toga dana pa do dana podnošenja nazočne tužbe, tj. do 27.VIII 1965, protekao navedeni jednogodišnji zastarni rok, to je prvostepeni sud iz navedenih razloga ispravno utvrdio da je nazočni regresni zahtjev zastario. Iz navedenih razloga ne dolazi do primjene trogodišnji zastarni rok iz člana 17, ili iz člana 19 Zakona o zastari potraživanja, a ne dolazi do primjene ni trogodišnji zastarni rok iz čl.7, stav 8 odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o prijevozu željeznicama, jer taj rok kao objektivni dolazi do primjene samo onda ako zahtjev prema odredbi čl.10 cit. Zakona /računajući početak toka zastare od jedne godine od dana izvršene isplate/ ni je zastario.

Pravno stajalište Vrhovnog privrednog suda, na koje se poziva tužitelj u svojoj žalbi, ne može se primijeniti na nazočni slučaj s razloga jer je ovo pitanje nanovo regulirano odredbom čl.7 cit. Zakona, koju treba primijeniti na nazočni slučaj u smislu odredbe člana 41, stav 1 Zakona o zastari potraživanja /Sl.l.br.40/53/, koja se zbog svog načelnog karaktera primjenjuje i na druge propise kojima se regulira zastara.

M.S.

FRANCUSKI KASACIONI SUD

Presuda od 21.III 1966.

Cie La Métropole c/a Sté
W.H. Muller and Co.

Transportno osiguranje - Nadležnost suda - Stupanje osiguratelja u pravnu poziciju osiguranika - Za određivanje nadležnosti suda u sporu između osiguratelja koji je stupio u pravni položaj osiguranika i tuženika štetnika mjerodavni su

elementi osigurateljevi, a ne osobe u čiji je odnos osiguratelj stupio

Osiguratelj, francusko društvo, osigurao je engleskog vlasnika robe za štetu koju bi roba pretrpjela tokom prijevoza. Vozar je bio Englez. Budući da je tokom prijevoza nastala šteta, osiguratelj je tu štetu nadoknadio i tuži brodara da mu isplati osigurninu koju je osiguratelj platio svom osiguraniku. Spor se vodio pred francuskim sudovima. Tuženik je postavio prigovor nenadležnosti francuskih sudova jer da su originalne stranke, tj. brodar i primalac, Englezi, pa da prema tome i osiguratelj mora biti tretiran kao engleska stranka jer je stupio u pravni odnos svoga osiguranika Engleza. Francuska Kasacija nije prihvatila ovo stajalište. Ona naime smatra da za određivanje nadležnosti suda između osiguratelja koji je stupio u pravni odnos svog osiguranika i štetnika nisu mjerodavni elementi osiguranika nego osiguratelja kao takvog, bez obzira na okolnost što je on stupio u osiguranikovu pravnu poziciju.

/DMF 1966, str.459/

B.J.